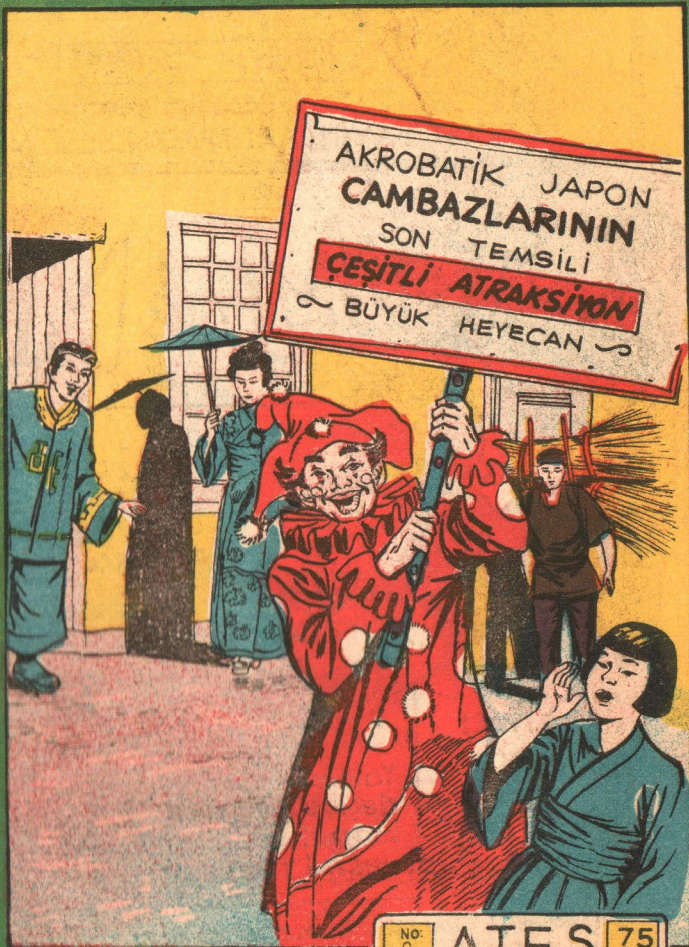

4 ŞAHESER ROMAN

Editor

HAMİT ŞENDUR

NO: 8 ATEŞ 75 kş.
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

9 Eylül 1959

ATES

Çocuklara Haftalık Mecmua

Sahip ve Yazı işleri müdürü
HAMİT ŞENDUR

Idarehane:

Cağaloğlu Cemal Nadir Sokak No. 22-2

Telefon : 22 88 93

İSTANBUL

Basıldığı yer:

ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

TOM ve MİKİ

zevkle
okuyabileceğiniz
en güzel
MECMUA

Baştan başa
resimli
36
sayfa

FİYATI

75

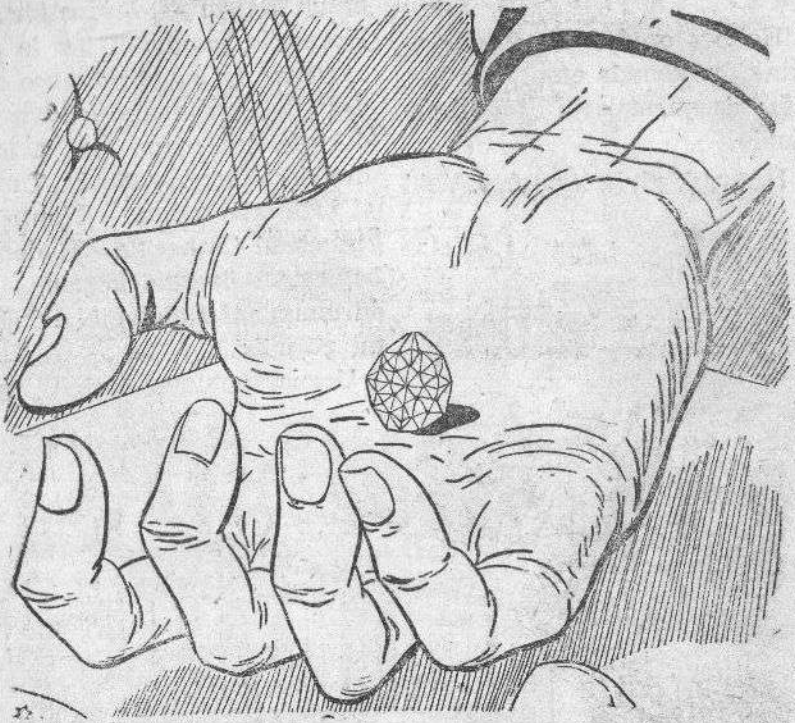
KURUŞ

Yalnız çocukları
değil, büyükleri de
meşgul edebilen
resimli romanlar

ÇARŞAMBA GÜNLERİ BAYİNİZDEN TOM VE MİKİ
ALMAYI İHMAL ETMEYİNİZ...

ŞERLOK HOLMES

Avucunda pırıl pırıl yanan mavi renkli bir taş vardı.

Holmes hızla ayağa fırladı: «Peterson, elindeki ne olduğunu biliyor musun?»

«Bir mücevher. Kıymetli bir taş. Büyük bir itina ile taş edilmiş.»

«Herhangi bir mücevher değildir o. En kıymetli mücevherdir» dedi Holmes.

«Morkar Kontesinin mavi el-

ması olmasın?» diye sordum.

«Ta kendisi» dedi Holmes. «Günlerdir Times gazetesinde kayıp ilânını takip ediyordum. Değerini tahmin etmek belki de imkânsızdır. Fakat en az 40-50 bin lira edeceğini söylüyorlar.»

Peterson gözlerini açarak: «40-50 bin ha» diye bağırdı.

«Yanılmıyorsam» dedim. «Mücevher Kosmopolitan Oteli'nde kaybolmuştur»

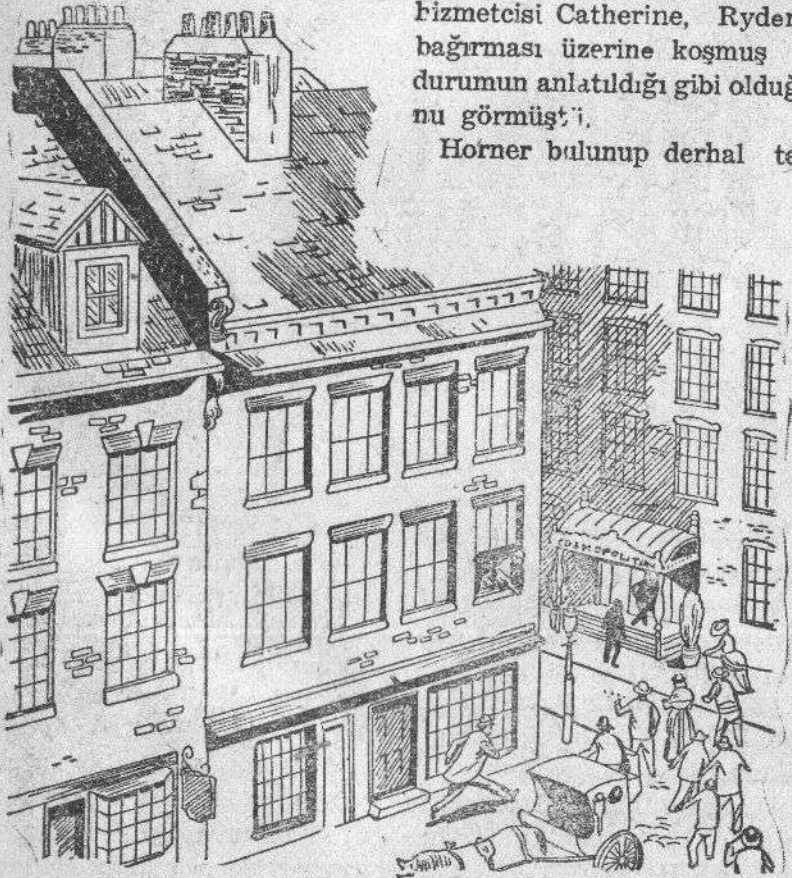
«Evet, orada kaybolmuştur» dedi Holmes «Aynı 22 sinde, yani tam beş gün önce. John Harner adlı bir işçiden şüphelenilmiş ve adam tevkif edilmişti.»

Holmes oradan bir gazete alarak, bu konuda emniyetin yaptığı araştırmaların tafsilatını okudu.

Hırsızlık şöyle olmuştur. Vak'

a gününde, Kosmopolitan Oteli'nin idarecisi James Rader, Morkar Kontesinin elbise odasındaki bir kilidi yaptırmak üzere John Horner adlı tamirciyi bulup getirmişti. Ryder bir ara Horner'in yanından bir iş için ayrılmış, az sonra dönünce oradaki dolabın kırılıp açıldığı ve dolapta saklanan bir mücevher'in çalındığını gördü. Tamirci ortalıkta yoktu. Kontes'in hizmetçisi Catherine, Ryder'in bağırması üzerine koşmuş ve durumun anlatıldığı gibi olduğunu görmüştü.

Horner bulunup derhal tev-

kif edildi. Fakat ne odada bulunanların ne de Honer'in üzerinde mücevher bulunamadı. Horner bu işten tamamen habersiz olduğunu söylüyordu. Fakat adamın sabıkalı oluşu onun üzerindeki şüpheleri daha da kuvvetlendirmekteydi.

Gazetedeki malûmat bu kadardı.

«Görüyorsun Watson» dedi Holmes. «Az önceki incelemele-

rimiz ne kalar işimize yarıyacak. Elmas kazın kursağında bulunuyor. Kaz ise Henry Baker'in élinde idi. Şimdi iş bu Henry Baker denen zatı bulmağa kalıyor.»

«Bunu nasıl yapacağız?» diye sordum.

«İlk iş gazeteye bir ilân vermek olacak.» diyen Holmes kâğıt kalem olarak verilecek ilânın suretini hazırladı.

«Goodge Caddesinin köşesinde beyaz bir kaz ile siyah bir fötr şapka bulunmuştur. Bay Henry Baker bu akşam saat 6.30 da Baker Caddesi 221/B den bu eşyayı gelip alabilir.»

«Ya bu ilânı görmezse?» diye sordum.

«Bunlar fakir oldukları için gazetelere göz atıyordur» dedi Holmes, «İsim verdiğimizize göre bir tanıdığı da görse ona haber verir. Lütfen Peterson şunu bütün akşam gazetelerinde ilân ettiriver.»

«Peki efendim» dedi Peterson. «Bu taş ne olacak.»

«Onu ben saklıyacağım. Ha unutmadan söyleyeyim Peterson, dönüşte kestığın kaza benzer bir diğerini satın almayı ihmal etme. Madem ki vadediyon-

ruz, adamın kazını vermek lâzım.»

««Ne dersiniz bu hırsızlıkta Henry Baker'in de parmağı varmı?» diye sordum.

«Dur bakalım» dedi Holmes Bunu akşama anlıyacağız. Öğrenmek istersen akşama burada olursun.»

Günlük işlerimi vaktinde yaparak saat altı buçuğu biraz geç eve gittim. Holmes'in odasında uzun boylu bir adam vardı.

Holmes beni görünce

«Tam zamanında geldin Watson» dedi. Sonra şapkayı adama uzatarak «Sizin şapkanız bu mudur, Bay Baker?» diye sordu.

Adam: «Evet, benim şapkam» diye cevap verdi.

İri yapılı, kıvr saçlı bir adamdı. Üstündeki elbise hayli yıpranmıştı. Holmesin dediği gibi mali vaziyeti sonradan bozulmuşa benziyordu.

«Yalnız» dedi Holmes «Sizin kazı biz kesip, yedik. Hasta gibi bir hali vardı, ölmesinden korktuk.

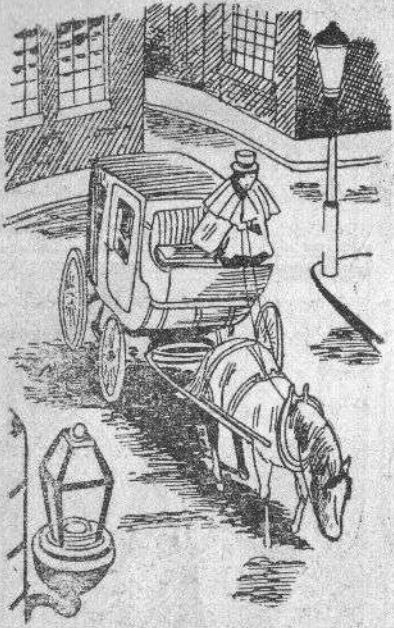
Ziyaretcimiz oturduğu yerden heyecanla doğrularak:

«Kestiniz ha!» dedi

«Evet, fakat üzülmeyin dostum, aynı ağırlıkta bir eşini aldırttım»

«Ne önemi var, efendim.» diye

Baker cevap verdi.

«Ama isterseniz henüz başını, tüylerini, kuruşunu, ayaklarını v.s saklıyoruz. Size verebiliriz.»

Adam bir kahkaha atarak:

«Peki ama bayım» dedi «Bunlar benim ne işime yarıyacak?»

Holmes adamın omuzu üzerinden bana göz kırparak:

«Şu halde buyurun şapkanızla kazınızı. Ya'nız bu kazı nereden aldığınızı öğrenmek isterdim. Böyle besli kaz bulamıyoruz da...»

Baker ayağa kalktı, uzatılanları alarak:

«Biz birkaç arkadaş Alpha

Meyhanesine sık sık uğrarız. Meyhaneci kaz ticaretine merak sardı. İyi adamdı. Her hafta ona bir lira vermek suretiyle Noel'de birer kaz sahibi olduk.

Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum, bayım. Serseriler kazı kaçırdı sanıyordum. Çok teşekkür ederim. Hoşca kalın» dedi ve gitti.

Az sonra Holmes:

«Bu mesele hakkında birşey bilmediği besbelli. Haydi bakalım Watson, seninle Alpha meyhanesine kadar bir uzanalım.»

Bir arabaya atlayarak çeyrek saatte adı geçen yere vardık. Holmes meyhaneciyi bulup Noel kazlarını nereden aldığını öğrendi. Burası Covent Garden denen bir dükkândı. Dükkan in aldık, şişme dükkânı sarı yardımcı ile birlikte sucuk y. estirmekle meşguldü.

Holmes adama:

«Alpha Meyhanesine sattığınız kazlar hakkında sizinle konuşmağa geldim.» dedi.

«Evet, oraya bir düzine kadar kaz satmıştık» dedi adam.

«Çok güzel kazlardı; onları nereden getirtmiştiniz.»

Adam benim bu sorum üzerine kızarak:

«Efendim, ben daima iyi mal satarım. Bu bakımdan sizin bu sualinizi duyanlar sanki o kaz-

ların dünyanı en iyi hayvanları olduğunu sanacaklar.». Holmes adama dönerek:

«Vallahi laşkarlarının ne düğüneğini bilmem» dedi «Ama on lirasına bahse girerim ki bahsettiğim kazlar köyden gelmedir.»

«Kabul. Yalnız hemen söyleyeyim ki bahsi kaybettiniz. Zira şehirde yetiştirilmişlerdir.» dedi adam.

«Yo, hiç te şehirde yetiştirilmiş benzemiyor.»

Adam çırağına dönerek, defterleri getirmesini söyledi:

«Şimdi size ispat edeceğim» dedi.

Satıcı defterleri karıştırarak sonunda:

«İşte» dedi «Kazları aldığım kadının adresi»

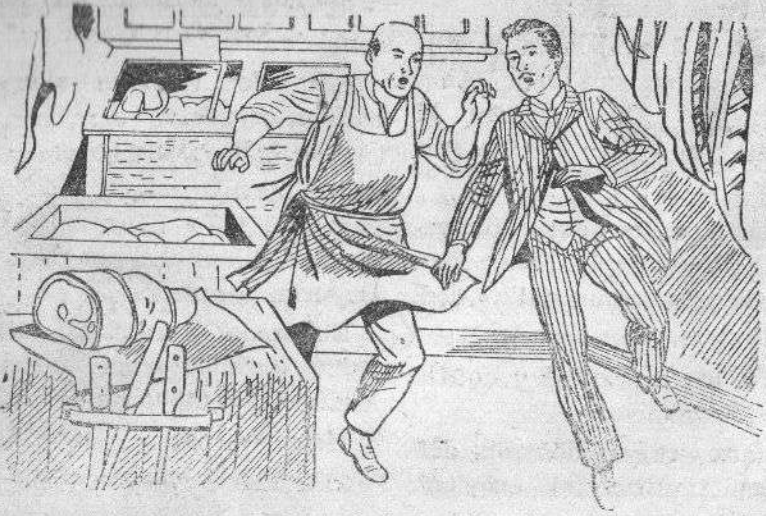
Holmes, defteri dikkatle okudu: «Bayan Oakshott, Brixton yolu No: 117.» Sonra: «Haklısınız» dedi «Bahsi kaybettim. Buyurun paranızı.»

Biz orada ayrılırken, satıcı bahsi kazandığından memnun kesik kesik gülüyordu.

Holmes bana:

«Bu adama yüz lira teklif et-

sem bu kadar malûmat almaz-
dım.» dedi «Bu bahis işi ona pek
kârlı gelmiş olacak. Eh, Wat-
son işin sonuna bir hayli yakla-
ştık sanıyorum»

Tam o esnada çıktığımız dükkânda bir patırtı koptu. Dükkâncı biriyle bağıra bağıra konuşuyordu.

«Eee! Bıktım sizden de, kazı-
nızdan da! Bayan Oakshott'u
getirin buraya, ona da cevabımı
vereyim. Benim sizinle işim yok.
Kazları sizden almadım.»

Zayıf adam:

«Olsun, ama onun size sattığı
kazlardan biri benimdi.» diye
ısrar ediyordu.

«Yeter diyorum! Defolun bu-

radan!» diye dükkâncı bağır-
dı. Holmes eğilerek, kulağına:

«Bu adam bizi bir sürü yol
tepmekten kurtardı» diye fısıl-
ladı. Holmes uzaklaşan adama
yetişerek, omuzuna dokundu.
Adam korkuyla irkildi bize
döndüğü zaman yüzü kâğıt
gibiydi.

Holmes nezaketle:

«Affedersiniz, efendim» dedi.
«İstemediğim halde satıcı ile
konuştuklarınızı duydum. Size
yardım etmek isterdim.»

«Siz kimsiniz?» diye zayıf a-
dam sordu.

**HAFTAVA: ELMAS
HİRSİZİ BULUNUYOR**

Ben-Hur

Az sonra kapıda dört at belirdi. Şeyh onlara, «girin!!» diye seslendi «Neden orada duruyorsunuz, yakına gelin.» Atlar yavaş yavaş yaklaştılar. Şeyh elini uzatarak içlerinden birini gurur ve sefkatle okşadı. Diğerleri de okşaması için başlarını uzattılar.

Ben-Hur, atların bu anlayış ve yakınlığına hayran olmuştu. «Arap atlarının neden bu kadar sevildiğini şimdi anlıyorum.» dedi. «İzin verin yarın bunlara bi-

neyim, görür hakkımda ona göre hüküm verirsiniz. Olmaz mı?»

Şeyh İlder m sakalını sıvazlayıp, gülerek «İyi olur, İsrail çocuğu» dedi «Daha iyi olur.»

Çadırın kapısında bir kıpırdanma oldu; dışardan sesler duyuldu. Şeyh: «Yemeği burada yiyeceğiz» dedi «Misafirim Baltazar geliyorlar.»

İkisi de ayağa kalkarak ihtiyarı karşıladılar.

«Buyurun değerli dostum» diye Şeyh yer gösterdi, sonra Ben-Hur'un elini tutup ona doğru uzatarak, «Bu delikanlı

misafirimizdir.» dedi.

Baltazar, Ben-Hur'a baktı, tanıdı. «O!» dedi «Castalia Havuzunda hayatımızı kurtaran Çelikanlı gelmiş. Sizi bana Tanrı tekrar yolladı demek, mükafatınızı alacaksınız.»

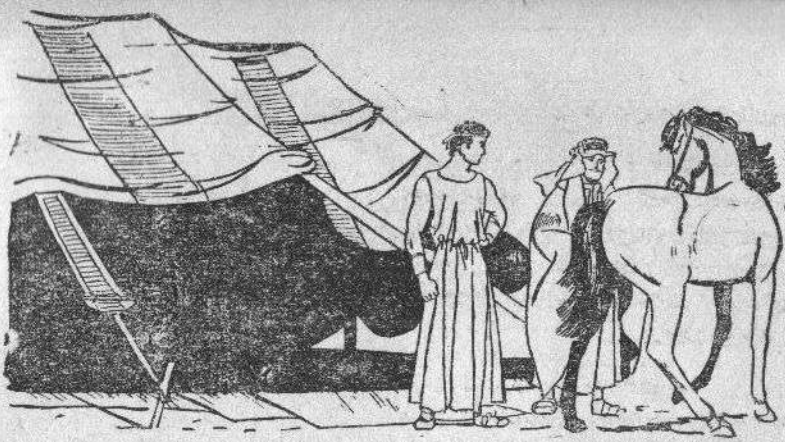
Şeyh şaşırarak Ben-Hur'a «Ne?» diye sordu «Bundan bana ne diye bahsetmediniz? Baltazar ben'im konduğumdur. Ona yapılan iyilik bana yapılmış demektir. Sizi mükâfatlandıracak biri varsa o da ben'im» dedi.

«Ben buraya mükâfat almaya gelmedim, Seyhim» dedi Ben-Hur. «Biliyorsunuz sizinle bir

iş görüşmeğe gelmiştim.»

Şeyh'in işaretleriyle hizmetkârlar yemekleri getirirken, ellerini yıkadılar. Baltazar'ın duasından sonra konuşmadan yemeklerini yediler. Tanrının sevgili bir kuluyla, Baltazar'la birlikte yemek yemek Ben-Hur'a heyecan ve gurur veriyordu. Mısırlı, Mal-luch'un kendisine anlattığı garip hikâyeyi yeniden, dinledi. Bütün bu anlatılanları büyük bir alâka ile dinliyor ve söy-

İenenlere bütün kalbiyle inanıyordu. Zira bütün hayatı boyunca kendilerinin Mesih soyundan geldikleri ona anlatılmıştı.

İsa'yı kastederek:

«Şimdi nerede bulunuyor, dersiniz?» diye alçak sesle sordu.

Baltazar şefkatle ona baktı: «Aradığım çocuk şimdi hemen hemen siz yaştadır.» dedi. «Onu Judea köylerinde arayacağım Zira şimdi oralardadır. Gün batmadan onu görebileceğim, bir saate kadar hareket etmem gerek.»

Ertesi sabah Ben-Hur, ata binmek için en elverişli elbiselerini giyerek Şeyh'in çadırına gitti. Şeyh divanda oturuyordu. İçeri girince: «Günün hayırlı olsun, Arrius'un oğlu.» dedi. «Atlar hazır seni bekliyor.»

Ben-Hur: «Sizinki de hayırlı olsun, efendim Ben de hazırım.»

diye cevap verdi.

Şeyh ellerini çırttı, gelen adama: «Atları getirin» diye emretti.

«Koşumları var mı, yoksa çıplak mı bineceğim» diye Ben-Hur sordu.

«Çıplak olarak.»

«Bana yardım edin. Araplarımızla iyice tanışmalıyım. Herbirinin adını ve huyunu öğrenmeliyim.»

Şeyh hizmetkârı yeniden çağırarak: «Atlardan dördüne koşun takım, Sirius için de bir yular istiyorum.» Sonra yerinden doğrularak: «Arrius'un oğlu, Sirius benim herşeyimdir» dedi. «Yirmi yıldır birbirimizi severiz. Onu sana göstereceğim.»

Çadırın dışına çıktılar. Bir at onlara doğru yaklaştı, başını çevirerek iri, yumuşak gözleriyle efendisine baktı. Şeyh ba-

şını okşayarak: «Günaydın, sevgili atım.» dedi. Sonra Ben-Hur'a dönerek «İşte Sirius» dedi. «Yarışa katılacak dört atın babasıdır. Anneleri Mira ise çölde dönüşümüzü bekliyor. Tek başına uzun dolaşmalardan çok hoşlanır. Uzun yolcular için çok elverişlidir. Bilsen, yavru-ları ona ne kadar düşkündürler, adeta taparlar ona.»

«Mira ve Sirius. Peki öbürleri, onların adı yok mu?»

«Olmaz olur mu!» diye cevap verdi Şeyh. «Ana babaları gibi onlara da birer yıldız adı koydum. Gece vakti hiç çölde seyahat ettiniz mi?»

«Hayır,» dedi Ben-Hur.

Öyleyse Arapların yıldızlara ne kadar bağlı olduklarını bil-

mezsiniz. Şunun adı Rigel, bununki Antares. Şu yandaki Altair, bu da en gençleri ama öbürlerinden hiç te aşağı kalmıyan Aldebaran.

Atların gemleri gelmişti, Ben-Hur hepsini kendi eliyle taktı. Sonra: «Şimdi Sirius'u getirin» dedi. Adam atı getirdi. Ben-Hur atın çıplak sırtına hafifçe atladı, elinde dört atın dizginlerini tutuyordu. Şeyhe bir «hoşcakal» işareti yapıp hareket etti.

İş'in şimdiye kadar olan kısmı iyiydi. Atlar da ürkmemişlerdi. Adeta yeni sürücülerıyla anlaşmış gibiydiler. Dört at önde gidiyor, Ben-Hur, Sirius'un üzerinde arkadan onları idare ediyordu.

Şeyh sakallarını sıvazlıyarak,

seyrediyordu. Yüzünün ifadesinden durumdan memnun olduğu anlaşılyordu. Olanları görmek için bir yığın adam toplanmıştı.

Ben-Hur geçtiği yerin engibesine göre atları kullanıyor, bazen yavaşlatıyor, düzlük yerlerde ise kolaylıkla tırısı kaldirabiliyordu. Sağa veya sola dönüşleri de ustalıklydı. Bir saat kadar çeşitli gösteriler yaptıktan sonra Şeyin yanına döndü.

«Böyle atlara sahip olduğunuz için sizi tebrik ederim, Seyhim.» dedi «Şunların nefeslerine bakın, sanki hiç koşmamış gibiler. Eh, bu gidikle zafer sizin,

intikam benim demektir!»

«Memnun oldum, Arrius'un oğlu. Atlarımı kullanmağa lâyık bir binicisin.»

«Sağ olun, Şeyhim. Adamlar su getirsinler.»

Ben-Hur atlara kendi eliyle su verdi. Sonra tekrar Sirius'un sırtına atladı ve âni bir çıkış yaptı ve dolu dizgin uzaklaştı. Herkes hayranlıkla bağıyordu. Beş at da adeta uçar gibiydiler.

O sırada, Malluch geldi. Şeyhe yaklaşıp: «Size bir haber getiriyorum Şeyhim.» dedi «Simonides bunu size vermemi söyledi.»

Şeyh ilderim, mühürü kırıp, kağıt tomarını açarak, mektubu okudu. Mektup:

«Simoni d's'ten, Şeyh İlderime.» diye başlıyordu. «Kıymetli dostum. Yanınızda Arrius'un oğlu diye anılan bir delikanlı var. Kendisi benim için çok değerli bir kimsedir. Her arzusunu yerine getirmenizi rica ederim. Onunla ilgilendiğimi kendisine

söylemeyin.

Önemli bir mesele daha var. Yüksek bir Romalı devlet adamı bugün Ant.och'a geliyor. Dik katli olun, sizin servetlerinizi öğrenip elinizde almağa kalkıgabilir. Güvendiğiniz adamlardan şehir kapısının güneyine gözcüler koyun. Böylelikle fena bir niyetleri olursa zamanında tedbir alabilirsiniz. Mektubu okuduktan sonra yırtın. Selâmlar.

Simonides

Şeyh mektubu okuyup cebine koymuştu ki, Ben-Hur atlarla döndü. «Şeyhim, izin verirseniz öğleden sonra da çalışacağım.»

dedi.

Şeyh başını sallıyarak: «Elbette. Kazanacağız, Allahın izniyle kazanacağız» diye tekrarladı Ben-Hur. Malluch'u selâmladı. Sonra da ondan yarışın

şartlarını ve Messala'nın ne kadar ağırlıkla yarışa gireceğini öğrenmesini fîca etti.

Atlarla ertesi sabah da çalışan Ben-Hur, tam bir güvenle Şeyhe:

«Öğleden sonra arabayı deniyeceğim, Şeyhim.» dedi.

«Erken değil mi?»

Ben-Hur:

«Böyle atlar olduktan sonra değil.» diye cevap verdi. İnsan gibi söz dinliyorlar. Sonra koşmayı çok seviyorlar.»

«Haklısın» dedi Şeyh. Sonra düşünceli bir tavırla devam et-

ti: «Bir saat kadar önce çadırıma bir Romalı geldi. Yarışta atlarımı kullanmak istiyordu. İhtiyacım olmadığını söyledim, ama atları görmekte ısrar etti. Garip bir hali vardı.»

«Birisi haber almak için yollamış olmasın?»

«Ben de öyle düşünüyorum.»

«Dikkat et Şeyhim, Romalılar bir tuzak kurabilirler. Atlarımı iyi muhafaza etsinler; başlarına birşey gelmesin.»

«Evet, başlarına birkaç bekçi daha koyacağım.» diye Şeyh cevap verdi. Sonra Ben — Hura

HAFTAYA: MESSALA KÖTÜLÜK DÜŞÜNÜYOR

Define Adası

Başımdan geçenleri onlara anlattım. Hava kararmağa başlamıştı. Hem umutlu, hem de tedirgin bir haldeydik. Şövalye, İngiltere'deyken tedbir almış, Ağustosun sonuna kadar dönmezsek yardım gönderilmesi hususunda bir anlaşmaya varmıştı. Ama bu yardıma çok vakit vardı. Üstelik daha şimdiden yiyecek sıkıntısı başlamıştı. Bir ümid'imiz, korsanlardan bir kaçını daha öldürüp diğerlerini teslim almak, yahut gemiye atlayıp kaçmak zorunda bırakmaktı.

Halimiz hiç iyi değildi. Birsey yapmadan boş durursak, b'ir sürü kötü ihtimalin sonu daha fenaya varacaktı. Zaten kaptan boş durmamızı istemiyordu. Hepimizi yanına çağırarak b'izi iki gruba ayırdı. Bir yanda Doktor, Gray ve ben, öbür yanda ise

Şövalye, Hunter, Joyce vardı. Yorgunluğunuza bakmadan, bir grup Tom için bir mezar kazmağa çalışıyor, diğeri ise ateş yakmak için çalı çırpı topluyorlardı. Kaptan bir o bir bu gruba gelerek bize cesaret veriyordu; böyle bir başkana gerçekten de muhtaçtık.

Öyle yorgundum ki, gece ölü gibi uyuya kalmışım. Ertesi sabah uyandığımda kahvaltı yapmış; hattâ bir hayli de odun istif etmişlerdi. Bir bağırma sesine uyandım Birinin: «Müzakere istiyorlar;» dediğini işittim.» Silver kenti gelmiş. Hemen yerrimden fırlayıp mazgallardan bir'ne koştum. Parmaklıkların gerisinde iki adam duruyordu. Birisi elindeki beyaz mendili sal-

lıyordu. Kapran:

«Mazgallara!» diye emretti.»
Yüzde yüz bu bir tuzaktır. Silâh-
ları doldurun.»

Sonra korsanlara dönerek:

«Evet, söyleyin, ne istiyorsu-
nuz?» Silver'in yanındaki adam:

«Kaptan Silver gelip sizinle gö-
rüşmek istiyor.» diye cevap ver-
di.

«Kaptan Suver diye birisini
tanımıyorum.»

İri John:

«Ben'im efendim. Siz gemiyi
terkedince tayfalar beni kaptan
seçtiler. Anlaşırsak boyun eğ-
meğe hazırız. Şimdilik tek istedi-
ğim, serbestçe gelip sizinle ko-
nuşabilmektir.»

«Sizinle konuşmağa hiç te
hevesli değilim.» dedi Kaptan

Smollett, «Ama söyleyeceğin bir
sey varsa gelebilirsin. Bu ka-
dar. Bunun altında bir kalleslik
olursa, sizin tarafınızdan gele-
cektir.»

İri John:

«Bu kadarı kâfi Kaptan, Ki-
bar bir insana nasıl konuşu-
r bilirim.» Sonra parmaklığa yak-
laşarak bastonunu içeri fırlattı.
Ayağını parmaklıktan aşır-
dı, büyük bir kuvvet ve maharetle
tırmandı, sonra çevik bir hare-
ketle içeri atladı. Kaptan'ın o-
turduğu yere kadar ağır ağır i-
lerledi ve çok saygılı bir tavırla
selâm verdi. Üzerindeki uzun
mavi ceketi, sarı madenî düğme-

ahçıbaşı'nın hali çok komikti doğrusu.

«Beni içeriye almayacak mısınız, Kaptan?» diye sordu John. «Bu soğuk sabah vakti toprağa oturup da mı konuşacağız?»

«Hâlâ gemim'in ahçısı isen söylediklerime itaat etmen gerek, yok Kaptanlık iddiasındaysan gözümde adi bir âsi, bir korsandan başka birşey değilsin. Ne söyleyeceksen çabuk söyle.»

Bunun üzerine Silver uzun uzun konuştu. Uyurken adamlarından birinin öldürüldüğünü söylüyordu. Bu «Ben Gunn'un işidir» diye düşündüm. Tayfaların gece kâfalarını kırmaktan vazgeçmemizi ve defineyi bulmak üzere haritayı kendilerine vermemizi istiyordu. Böylelikle gemiye gelebilecek, em'in bir yere indirilecektik. Yahut istersek burada kalacak, yiyecekleri paylaşacak ve giderlerken rastlıyacıkları ilk gemiyi bizi almağa yollıyacaktı. John Silver, «Bu şartlardan daha iyisi olmaz sanıyorum.» dedi ve sesini yükselterek, «Söylediklerimi buradaki herkes iyice düşünecektir sanıyorum; çünkü ben yalnız kendi namıma konuşmuyorum.

Kaptan ayağa kalkarak elindeki piponun küllerini boşalttı.

«Söyliyeceklerin bu kadar mı?»

«Evet, bu son sözümdür!» diye John cevap verdi.

«Pekâlâ... Şimdi beni dinle. Eğer teker teker buraya gelir teslim olursanız, hepinizi zincire vurup İngiltere'ye götürmeyi ve adalete teslim etmeyi taahhüt ederim. Bunı reddederse, bundan sonraki ilk karşılaşmamızda hepinizin hakkından gelmesini biliriz. Kalk baka'm delikanlı, çek arabanı haydi!»

Silver'in gözleri öfkeden dışarı ugramıştı, «Kalkmama yardım edin» diye haykırdı. Kaptan:

«İşime gelmez, kendin kalk.» diyerek döndü

«Yardım edecek biri yok mu?» diye iri John tekrar haykırdı. Kimse yerinden dahi kıpırdamadı. John, lânetler savurarak meyilde yuvarlandı ve nihayet koltuk dayneğinin üstünde ayağa kalkabildi.

«Durun! Ben size yapacağımı bilirim» diye bağırdı, «Bir saat kalmaz buranın altını üstüne getiririm. Gülün siz, gülün; biraz sonra gülemiyecsiniz!»

Küfürler savurarak yanındaki adamın yardımıyla parmaklık-

tan aştı, ve ağaçlar arasında uzaklaştılar.

Silver gider gitmez, hücumla karşı hazırlanmağa koyulduk. Herkes emredilen yeri almıştı. Kaptan benim hâlâ ortalıkta doluştığımı görünce, kızdı «Jim!» diye bağırdı, «Azlıkta olduğumu zu biliyorsun. Mazgalın önünden ayrılmaman gerektğini sana ben mi öğreteceğim?» Sonra devam etti: «Sayıca bizden üstünler, ama biz kapalı yerde savaşacağız. Gayret edersek onlara iyi bir ders vereceğimize eminim.» Ettrafı kontrol ederek her şeyin yerli yerinde olup olmadığına baktı. Sonra:

«Ateşi söndürün» dedi, «İçerisi epeyce ısındı, gözlerimiz dumandan yanmasın. Jim, sen de çabuk bir köşede kahvaltını ya-

pıver. Canlı olmalısın.»

Bir saattir tetikteydik, birşey olmamıştı. Birden Joyce ateş etti. Her taraftan bir yaylım ateşi cevap verdi. Az sonra bir grup korsan avazları çıktığı kadar bağırarak ağaçlıklar arasından çıktı ve bir maymun gibi parmaklıklara tırmanmağa başladılar. Şövalye ile Grey boyuna ateş ediyordu, kaptanla ben tüfeklerini dolduruyorduk. Korsanlardan üçü yuvarlanmıştı. Ama dört kişi bir hamlede kaleye daldılar. Başlarında baş — tayfa Job Anderson vardı, «Temizleyin, gebertin hepsini» diye gürleyen bir sesle bağıırıyordu. Aynı anda bir başka korsan Hunter'in tüfeğini namlusundan yakalıyarak elinden aldı, mazgal deliğinden dışarı çekerek müthiş bir darbe ile zavallı çocuğu

cansız yere serdi. Bu esnada bir üçüncüsü kapıda görüldü, Doktor'a doğru saldırdı;

İçerisi dumanla doluydu. Korkunç haykırırlar, çığlıklar ve tüfek sesleri, emirler kulaklarımda uğulduyordu.

«Dışarı çocuklar, dışarda savaşılm. Kamalarınızı alın!»

Oradaki silâh yığınından hemen bir kama aldım, aynı anda kama alan biri keskin tarafıyla elimi çizdi. Fakat bunu hissetmedim bile. Kaptan: «Evin etrafını dönün çocuklar, evin etrafını dönün!» diye bağıyordu

Söylenilene itaatle bıçağımı kaldırarak binanın arkasına dolandım. Job Anderson'la yüz yüze geldik. Vurmak için elini kaldırdı. Hemen yana sıçradım, kendimi yokuştan aşağı bıraktım. Ayağa kalktığım zaman çarpışma durmuştu. Galiptik.

Grey baş-tayfayı haklamıştı. Doktor'a hücum eden adam da yerde yatıyordu. Bir başkası mazgalın dibinde can çekiyordu. Parmaklığı aşan dört kişi-

den sonuncusu ise kurtuluğu kaçırmakta bulmuştu. Doktor? Grey ve ben hemen koşarak içeri sığındık. Bu zaferin bize leye mal olduğunu o zaman farkettim. Hunter, mazgalın dibinde hareketsizdi. Bir diğer köşede Joyce, o da ölmüştü. Odanın ortasında Şövalye, rengi kendi-

sin'inki gibi bembeyaz olmuş Kaptan'ı tutmağa çalışıyordu; Kaptan yaralanmıştı.

Kaptan:

«Kaçtılar mı?» diye sordu.

«Maalesef, hepsi değil.» dedi Doktor. «Altısının kaçması imkânsızdı.»

«Altı kişi ha!» diye Kaptan bağırdı, «İyi bir netice. Üçe kar-

şı altı, bizi dokuza karşı altı kişi olarak bırakıyor. Durum öncekinden çok iyi. Evvelce on dokuza karşı yedi kişi idik.»

Asiler, bir daha dönmediler. Hatta ormandan bir defa ateş eden olmadı. Kaptan'ın ifadesine göre, «ağızlarının payını almışlardı». Böylece rahat rahat yaralıları baktık, yemek hazırladık. Tehlikeye rağmen Şövalye

ile ben yemeği dışarda pişirdik. İçerden yaralıların aç haykırışları bize kadar geliyor, ürperiyorduk. Kavgada vurulan dokuz adamdan üçü canlı idi. Bunlar: Bir korsan, Hunter, ve Kaptan Smollett'ti. Fakat Doktor'un ameliyat etmesine rağmen korsan öldü. Hunter için elimizden ne gelirse yaptık, bir türlü kene dine gelemedi. Gece o da son nefesini verdi. Kaptan'a gelince, doğrusu yarası ağırdı ama tehlikeli değildi. Bir kurşun, omuzundan girerek ciğere dokunmuştu; ikinci bir kurşun ise sağ baldırını biraz zedelemişti. Doktor'a göre çabuk iyileşecekti, fakat bir iki hafta yürümemesi, kolunu oynatmaması ve müm-

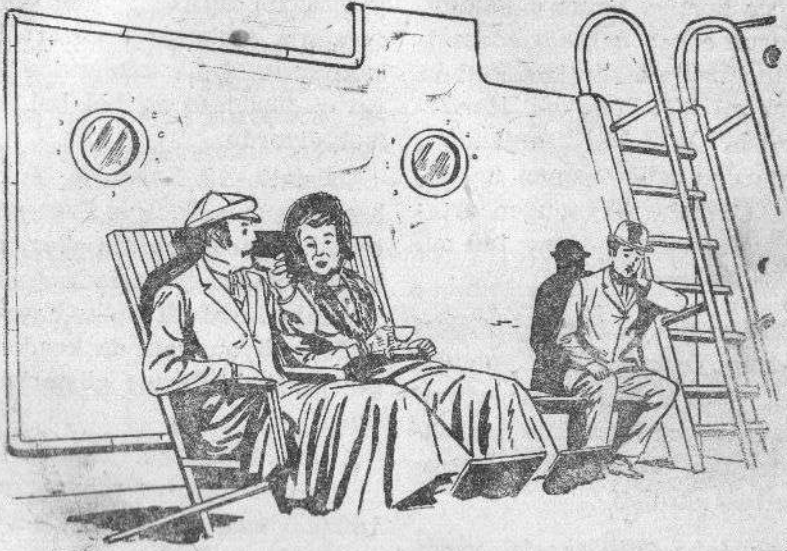
kün olduğu kadar az konuşması lâzımdı.

Yemek bitince Şövalye ile Doktor, Kaptan'ın baş ucunda oturup işleri müzakere ettiler. Sonra Doktor, Tabancası ile sakasını aldı, haritayı cebine yerleştirdi, tüfeği omuzunda koyup yönünden istihkâmı ana yak ağaçlar arasında kayboldu. Berhalde Ben Gunn'la görüşmeğe gidiyor olmalıydı. Yanılmadığını sonradan anladık. Bu arada benim de aklıma hiç de fena sayılmıyacak bir fikir geldi. Hava çok sıcaktı ve her taraftan burnuma kan kokuları geliyordu.

HAFTAYA: YENİ MACERALARA DOĞRU

80 GÜNDE DEVRİALEM

Müşterilerini vaktinde yetiştir-
diği için Mr. Fogg'dan hatırı sa-
yılır bir bahşış alan Tankedere-
nin kaptanı Bunsbyde yolculu-
rı denizin ortasında almak lüt-
funda bulunduğu için General
Grant'ın kaptanına teşekkür et-
ti ve iki kaptan samimi bir şe-
kilde el sıkıştılar.

General Grant Yokohama'ya
doğru tam yol ilerlerken Mr.
Fogg ve Prenses son derece
memnun, Dedektif Fix ise şaş-
kıydı. Tabiatıyla zihninden Mr.
Fogg'u Amerika'da nasıl yeka-

layacağını hesaplıyordu.

Gelelim Carnatic'e... Hong —

Kong'dan Yokohama'ya hareket
eden gemi güvertesinde başını
ellerinin arasına sıkıştırmış bir
yolcu götürüyordu. Passepar-
tout...

Fix kendisini batakhane de bı-
rakıp gittikten sonra iki garson
Passepartout'yu bir divanın üze-
rine yatırmışlardı. Bütün sar-
hoşluğuna rağmen akli vapurun
erken kalkacağını efendisine bil-
dirmekle meşgul olan Passepar-

tout, biraz ayılınca soluğu rıhtımda almış, Carnatic'in hareket etmek üzere olduğunu görünce hiç düşünmeden gemiye binmişti. Ertesi sabah kendine gelince gemiye yalnız bindiğini, vapurun erken hareket edeceğini Mr. Fogg'a bildiremediğini da ha beteri Mr. Fogg'un Hong-Kong'da kaldığını anlamıştı. Bunları anladığı zaman ne yazık ki Carnatic okyanusun ortasında idi ve Hong-Kong 140 mil geride kalmıştı.

Birden aklıma bütün bu işleri yapanın Dedektif Fix olduğu geldi. O anda Fix Passepartout'un eline geçse kılı bile kıpırdamadan onu öldürebilirdi. Herşeyi altüst etmişti.

İşin daha kötü tarafı vardı.

Haydi gemideyken yemek yiyordu. Ya Yokohama'ya çıkınca ne yapacaktı. Kimseyi tanııyordu. Hiç bilmediği bu Japon şehrinde ne yiyecek, ne içecek, nerede yatacaktı? Birkaç gün aç dolaşacağına muhakkak nazarı ile bakıyordu. Açlık günlerinde işe yarar düşüncesiyle bol bol yemek yiyordu.

Carnatic 13 Kasım'da Yokohama'da demirledi ve Passepartout bu garip şehirde elleri cebinde dolasmağa başladı.

Acaip kıyafetli halkı hayretle seyrediyor, halk da kendisini gülüşerek birbirine gösteriyordu.

O gün sabahtan akşama kadar taban taptı ve nihayet rıhtımdaki sıralardan birinde yorgun uykuya daldı.

Ertesi sabah uyandığı vakit gemide yediği yemekleri çoktan

hazmetmiş, açlıktan gözleri kararmağa başlamıştı.

Saatini satıp yiyecek bazı şeyler almağa karar verdi. Mahallî Japon kıyafetleri satan bir mağazanın sahibini, saatten çok Passepartout'nun elbiseleri alâ kadar etmiş, saat yerine elbiselerini satmasını istemişti.

Passepartout teklifi memnuniyetle kabul etmiş üzerindeki elbiseleri verip yerine Yokohama'da giyilen elbiselerden aldı-

ğ: gibi, dükkân sahibi ayrıca bir miktar da para vermişti.

Passepartout elbiseciden tam bir japon kıyafet ne bürünmüş olarak çıktığı sırada, cebinde çok sevdiği saati çınlıyordu.

Elindeki paranın bir kısmı ile bir çayhaneye girerek yarım porsiyon tavuklu pilâv yedi ve çay içti. İyiden iyiye acıkmış olan karnını doyurmuş, âdeta kendine gelmişti. Fakat iş karnın doyurmakla bitmiyordu.

Dükkânı terk ederken karnı tok olmasına rağmen yine düşünce-
liydi. Bu şhirden Amerika'ya
gitmenin yolunu nasıl bulacak-
t. ? İşte mes'elenin alâsı buydu.
En uygun çare, bir Amerikan
gemisine aşçı yamağı olarak
girerek Amerika'ya gitmek ora-
dan da bir kolayını bularak İn-
giltere'ye geçmekti.

Bu garip ve akla yakın gel-
meyen düşüncelerin karanlığı
içinde sokakları dolaşırken önü
sıra yürümekte olan bir ada-
mın kıyafeti dikkatini çekti.

Adam soytarı kılığında bir
İngilizdi ve elinde taşıdığı lev-
ha ile halkı bir cambazhaneye
davet ediyordu.

Adamın elindeki levhada ay-
nen şunlar yazılıydı:

«JAPON AKROBAT GRU-
PU. AMERİKALI ARTİSTLER
TARAFINDAN BÜYÜK AT-
RAKSİYON ORGANİZE E-
DEN: WILLİAM BATULCAR.»

Passepartout'nun aradığı fır-
sat ayağına gelmişti. Reklâm
levhasını taşıyan soytarıyı ta-
kip ederek kumpanyanın yerini
öğrendi.

Doğruca kumpanya müdürü
Batulcar'ın huzuruna çıkarak
iş aradığını söyleyince müdür u-
zun uzun düşündükten sonra:

«Kendi hizmetimi kendim gö-
rürüm» dedi. «Hizmetkâr ola-
rak sizden faydalanamıyacağım.
Elinizden başka bir iş de gele-
ceğini tahmin etmiyorum»

Passepartout cambazhane mü

sonra bir kat daha kuvvetlerim diye cevap verince bu sözler cambazhane sahibinin hoşuna gitmişti. Fazlaca nazlanmadan:

dürünün bu kesin cevabı karşında, Paris'li olduğunu ve Fransa'da iken jimnastik öğretmenliği yaptığını anlatarak elinden her işin gelebileceğini söyledi.

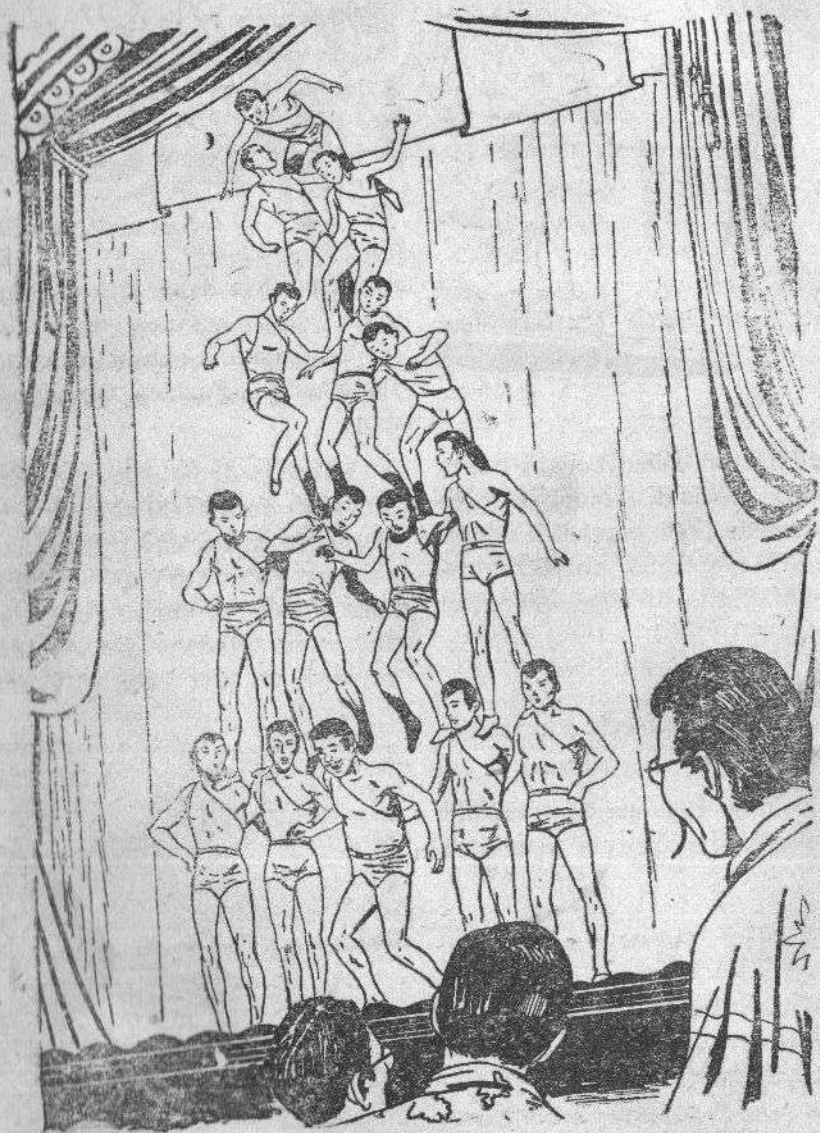
Batulcar:

«Demek adalelerin kuvvetli?» diye sordu.

Açıkgöz Passepartout bu sual üzerine: «Bilhassa yemekten

«Pek âlâ» dedi. «Bënim de zaten yaptığımız tehlikeli bir numara için muvazene oyunundan anlayan güçlü kuvvetli bir cambaza ihtiyacım vardı. Seni işe alıyorum. Hemen mukaveleni yapalım ve saat üçteki oyuna

çıkarak üzere hazırlan.»

Passepartout'un sevincine diyecek yoktu Hem iş bulmuş, hem de kendisini Amerika'ya götürececek fırsatı elde etmişti.

Akrobatik numaralar saat üç'te başladığına göre prova yapacak vakti yoktu. Biraz idman yaptıktan sonra yeteri kadar kuvvetli olduğunu anladı. Passepartout'yu idman yaparken gören Batulcar bu akıllı ve kuvvetli yabancıyı bir kere daha takdir etmiş ve onu yapacak gösteride en önemli yere koymağı uygun bulmuştu.

Saat üçe vaklaştığı zaman, salon Japon seyircilerle tıklım tıklım dolmuştu. Tam üçte orkestranın çaldığı neş'eli havalarla perde açıldı.

Programda çeşitli hokkabaz hünerleri ile oldukça maharet isteyen gösteriler yer almıştı. Durmadan dönen topaclar, yanan mumlar ve yelpazelerle yapılan hünerleri seyirciler takdir ve alkışlarla seyrediyorlardı.

Passepartout'un da içinde bulunduğu numaraya sıra, oyunun sonuna doğru geldi. İşaret verilince Passepartout ve diğer akrobatlar sahneye çıkarak halkı selâmladılar.

Gösteri hakikaten güçlü. Bir sıra akrobat yanyana dizilecek ikinci, üçüncü, dördüncü ve beşinci sıra akrobatlar birbirleri

nin omuzları üstüne çıkarak yüksek bir piramit yapacaklardı. Seyircilerin nefes dahi almıyadan takip ettikleri gösteri başladı.

Passepartout en alt sırada tam ortada duruyor fakat biribirinin omuzuna çıkan bütün akrobatları taşıyarak bu tehlikeli gösterinin muvazenesini ten'ib ediyordu.

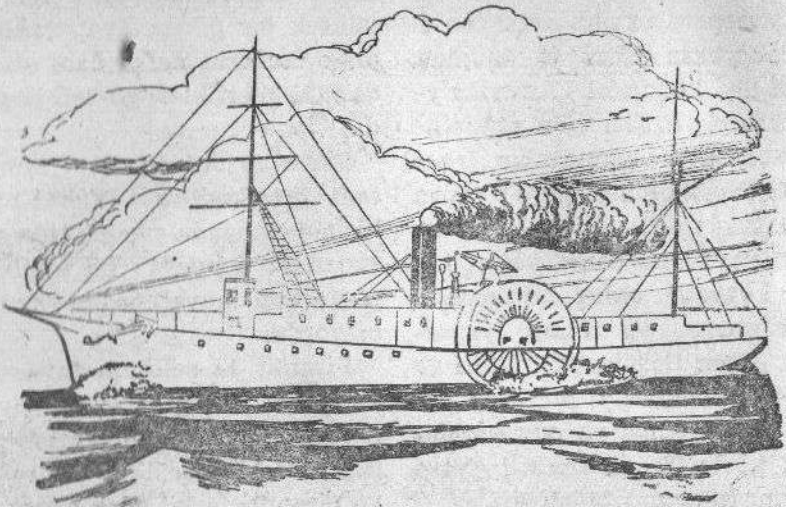
Piramit ta salonun tavanına kadar yükseldiği sırada Passepartout'un bir çığlık atarak ileri fırladığı görüldü. Seyirciler ve piramiti teşkil eden akrobatlar neye uğradıklarını şaşırmışlardı.

Passepartout'un yerinden fırlamasıyla beraber muvazeneri bozular akrobatlar bir iki saniye oldukları şekilde kalmışa çalışmışlar fakat sonra büyük bir gürültü ile sahnenin ortasına iskambil kağıdı gibi devrilmişlerdi:

Bu kadar insanın bir anda düşmesiyle husule gelen tazyike dayanamayan sahne çökmüş salon ana baba gününe dönmüştü.

Passepartout çığlık ile ileri doğru fırladıktan sonra sahneden de atlıyarak halkın arasına karışmış ve sahneye yakın sıralarda oturan bir erkekle bir bacağının dizlerine kapınarak:

«Çok şükür, nihayet size ka-

vuştum» diye bağırmağa başlamıştı.

Tahmin edeceğiniz gibi oturanlar, daha doğrusu salolan bir anda karışmasına sebep olanlar. Mr. Fogg ile Prenses Aoua'dan başkası değildi.

Acaip kıyafetiyle önlerinde dız çöken cambaza bir iki saniye ayretle bakan Mr. Fogg da Passepartout'yu tanımakta gecikmemiş fakat:

«Cidden sen mis'in?» diye sormaktan kendisini alamamıştı.

«Evet benim.»

«Derhal gemiye gidelim!...»

Mr. Fogg, Prenses Aouda ve Passepartout seyircilerin hayret nidaları ve hoş gitmeyecek

iltifatları arasında kapıya doğru ilerlerken karşılarına Cambazhanenin müdürü çıktı.

Batulcar, yıkılan sahne ve bozulan oyun için maddi manevî tazminat istiyor, para olmadıkça Passepartout'yu bir yere bırakmayacağını söylüyordu.

Meseleyi tabiatıyla Mr. Fogg'un çantasındaki paralar hemen oracıkta hallediverdi. Batulcar avucuna sıkıştırılan banknotları görünce bağırıp çağırmağı bırakmış, hattâ Mr. Fogg'u kapıya kadar uğurlamıştı.

**HAFTAYA:
PASSEPARTOUT İLE FİX
KARŞILAŞIYOR**

Filmlerini zevkle seyrettiginiz

TOM ve MIKI nin

Birbirinden güzel birçok maceralarile dolu

4 KİTABINI ^{tükenmez} **DOLMAKALEM**

hediyesile beraber sadece **10** liraya almak istemez misiniz?... O halde :

ADRESİNİZİ OKUNAKLI OLARAK

ÇOCUK YAYINLARI

Halâskârgazi cad. No : 63

HARBIYE - İSTANBUL

Adresine bildiriniz. Size arka sayfada resmini gördüğünüz **4 KİTAP** ve tükenmez **DOLMAKALEM** **10** lira ödemeli olarak derhal gönderilecektir ...

MACERALARI FİMLERE MEVZU OLAN

SİZLERİ DE HEYECANDAN HEYECANA

SÜRÜKLİYECEKTİR.

ÇARŞAMBA GÜNLERİ MUTLAKA ZORRO ALINIZ

Tükenmez Dolmakalem

HEDİYELİ

4 KİTAP

Bunları peşin para
ödemeden alabilirsiniz...

ARKA SAYFADAKİ İZAHATI OKUYUNUZ..